

— Vrei să crezi că n-am nici o ocupație reală, în afară de a te aștepta pe tine.

— Și nu-i așa?

— Ba da.

— Mi-ar fi plăcut să stabilim mai din vreme să luăm din când în când prânzul împreună.

— Nici acum nu-i târziu.

— Ba da, am depășit faza expedientelor de felul ăsta, sunt perimate. Zici că ești o mincinoasă învederată...

— Dar n-aș minți dacă aș spune că m-am văzut cu tine...

— Tu trăiești în permanență o viață dublă, în care totul e adevărat, în afară de ceea ce nu-i adevărat. Când ești cu mine, Thomas nu există, când ești cu Thomas, eu nu exist. Dacă trădările tale se succed fără incidente, poți visa că nu se întâmplă nimic, că ești nevinovată.

— Păi sunt nevinovată.

— Of, Midge...!

— Adică n-am nici o strategie.

— Exact, n-ai nici un plan real, nici un viitor pentru noi... Îți dai seama cât de nefericit mă faci?

— Poți să mă părăsești în orice moment...

— Știi că nu pot și nu vreau... Of, nu *plânge*, pentru Dumnezeu!

— Mă doare genunchiul.

Certurile acestea continue și fascinante erau un mod al lor de a fi împreună, esențial când alte contacte erau în suspensie, perpetuându-se de la sine fiindcă nici unul dintre ei nu îndrăznea să lase vreo remarcă periculoasă fără răspuns, ca nu cumva să pară că are vreo semnificație finală gravă, certurile acestea erau precum contactul fizic, ca lupta corp la corp, provocând răni care se știe că nu-s fatale, dar nu ca atunci când faci dragoste, lipsite de scop și de binemeritată odihnă, certuri distructive, care le făceau nervii praf, dar care li se păreau o expresie necesară și inevitabilă a dragostei lor.

— Duplicitatea ta în ceea ce-l privește pe Thomas paralyzează totul. Mi-ai spus că între voi nu există

comunicare, că nu te bagă în seamă, că e obsedat de pacienții lui... Chiar trebuie ca viețile noastre să depindă de felul în care o să-l hrănim în vecii vecilor cu grămezi de minciuni?

— Trebuie ca eu să știu mai mult decât Thomas, n-aș putea suporta să știe totul, n-aș putea să mă descurc...

— Midge, *gândește-te*. O să ne petrecem tot restul vieții înșelând și prefăcându-ne? *Noi*, cu dragostea noastră? Trebuie să afle și el la un moment dat!

— Thomas are ceva de gheață în el, dacă află, s-ar putea preface nepăsător, dar pe urmă sigur ar plănuși să se răzbune...

— Și să ne ucidă! Necazul tău este că vrei să te iubească și să te admire toată lumea, ne vrei pe amândoi, vrei să te iubim toți fără întrerupere, indiferent ce faci, nu poți suporta ideea c-o să pierzi stima lui Thomas. Dar *gândește-te* bine dacă merită. Te-ai măritat cu Thomas ca prin vis, fiindcă erai impresionată de prestigiul lui, de puterea lui, de faptul că era o persoană importantă, că era mai în vârstă. Dar, Midge, ai evoluat între timp, sunt convins că acum poți să-l citești. Și el poate să se citească pe sine. De-aia tot vorbește de retragere. Se dă mare vindecător, dar în sufletul lui știe că totul e o făcătură. Spuneai odată că vrea să fie scriitor. Oamenii obsedați de putere râvnesc la ceea ce artiștii știu din instinct. Psihanaliza îi atrage pe artiștii ratați.

— Dar pe tine nu te-a atras.

— Midge, nu mă lua peste picior.

— Iartă-mă. Iar l-am visat pe călărețul alb.

— În afară de asta, Thomas e probabil un homosexual reprimat. Ia *gândește-te* ce fascinat e de domnul Blinnet și, mai nou, de Stuart și de Edward. Îi plac băieții pe care poate să-i domine. Îl ține pe Edward ascuns pe undeva. De ce are așa mulți pacienți bărbați? Dacă l-ai părăsi, ți-ar fi recunoscător, ar răsufla ușurat și ar începe o viață nouă, de poponar. Pentru asta e el făcut. Ați făcut amândoi o mare greșeală.

— Eu nu cred așa ceva despre Thomas. Asta ai născocit-o tu acum, e ultima ta găselniță.

— Femeile nu-și dau seama ce mulți bărbați homosexuali există, e un secret păzit cu strășnicie. Până și Jesse Baltram, marele idol al sexului, a avut o fază homosexuală, a trăit o vreme cu un pictoraș de trei parale, care a murit de băutură.

— A avut paciente destule, nevasta aia de politician, de exemplu...

— Ți-am mai spus, tot ce trebuie să faci tu este să fii tot timpul cu mine și așa o să-l anihilăm pe Thomas, o să-l facem să nu mai fie și să nu fi fost niciodată! O să-ți inventez un trecut din care el să fie pur și simplu șters cu buretele. Știi că se poate. Doamne, de ce n-ai o picătură de curaj? Tot ce trebuie să faci este să treci prin câteva momente neplăcute cu Thomas și să vii *la mine*. *Uită-te la mine*. N-are cum să-ți fie atât de frică de el. Nu e ca și cum ai trece prin foc. Da, știu, mă minți în legătură cu el așa cum îl minți pe el în legătură cu mine, n-ai ce-i face, e o lege a firii. Iar noi vrem amândoi să te credem. Eu nu pot să-mi dau seama ce înseamnă el de fapt pentru tine, nu pot *să văd*, asta-i problema. Dacă tu insiști să rămânem ascunși, trebuie să existe niște motive. Doamne, vrei să-i menajezi sentimentele? Dacă mă iubești, asta-i o prostie. Hai odată să fim cinstiți și sinceri, știi ce urât mi-e să înșel pe cineva. Când o să începem să spunem adevărul, o să fim *zei*. Până la urmă, trebuie să te supui dragostei, așa că de ce să n-o facem acum? Trec pe lângă noi ani pe care i-am fi putut petrece împreună, de ce să-i risipim în frustrări, în nefericire, în certuri interminabile și proteste? Tu mă iubești pe mine, nu pe Thomas. Thomas e numai obișnuință. Sigur că ești legată de el, dar de iubit, *tu mă iubești pe mine*.

— Dacă ne-am fi întâlnit mai devreme...

— Termină cu asta, îți interzic s-o mai spui vreodată, n-are nici o relevanță, e o insultă stupidă pentru dragostea noastră *de acum*.

Midge stătea pe pat, ținându-și halatul de mătase strâns înfășurat în jurul trupului. Harry era în picioare lângă ușa deschisă; evita să apară în cadrul ferestrei, printre ale cărei canaturi întredeschise trecea răsuflarea ușoară a vântului primăvăratec, făcând perdelele să freamăte ușor. Își scosese cămașa și-și aruncase pantofii din picioare. Oare la ce se gândește Midge, se întreba el. Oare la ce se gândește Harry, se întreba ea. Ea-și spunea: sigur că-l iubesc pe Harry, îl iubesc la modul absolut, dar nu mă pot opri să-mi fac griji pentru Thomas. Of, de ce trebuie să sufăr atât, când, de fapt, vreau să fiu fericită? De ce nu-mi pasă mai puțin? Nu-mi mai *văd* sentimentele pentru Thomas, s-au întunecat, iar în întuneric se fac mai mici, ca un animal mititel pe care l-ai părăsit undeva, ca să moară, și treci pe-acolo în fiecare zi și speri să-l găsești mort, dar el încă se zbate și încă respiră, și, Doamne, nu trebuie să mă gândesc în felul ăsta la ele. Trebuie să mă desprind de Thomas, să mă dezleg, să desfac fiecare noduleț, să tai fiecare vinișoară, încetișor, cu răbdare și *cu migală*. Trebuie să fac un mare gol în locul în care se află el în mintea mea, să-l transform pe el într-un zombi, așa o să doară mai puțin. Trebuie să mă hotărâsc, vreau să mă hotărâsc, m-am hotărât. Harry-și spunea: încă un pic și încă un pic, cu siguranță mă ajută și ea, se străduiește și ea. Încă un pic de iritare și de neîncredere și de ranchiună și de frică... Trebuie să învețe să-l urască. Trebuie să-l vadă numai ca pe o piedică în calea fericirii ei. Atunci o să reușească să se desprindă. Dar e timpul să facem o mișcare nouă. O *s-o împing de la spate* încet-încet pe drumul ăsta. Sigur, ea *s-a hotărât* și vreau să cedeze când o să vină vremea. Dar trebuie să grăbesc lucrurile... Și ea vrea să fac asta. Oare ar fi o idee bună să-i trimit o scrisoare anonimă lui Thomas, să stârnesc lucrurile?

— Midge, nu te simți vinovată, eu unul nu mă simt. Sunt anumite lucruri care sunt treaba mea

și a nimănui altcuiva. Sunt lucruri care sunt treaba noastră. Sunt bolnav de dragoste, fie-ți milă de mine. Trebuie să fim mai mult timp împreună, altfel mor. Am găsit un mic apartament în Chelsea, într-un bloc uriaș, în care nimeni nu vrea să cunoască pe nimeni, e mult mai discret decât aici, o să fie numai al nostru și-o să pot să gătesc pentru tine, îmi doresc așa de mult...

Midge își înalță capul, aruncându-și claia de păr pe spate și dând drumul neglijelui; mototoli cearșaful, trăgând agitată de el, și obrazul i se crispă într-o expresie de neliniște vagă și de spaimă.

— Harry, nu face așa ceva, nu vreau. N-o să vin...

— Da' de ce nu? *O să vii...* Bine, bine, încă nu l-am cumpărat! Dar vreau weekendul acela, neapărat, numai două nopți, Doamne, ce puțin îți cer și tu nici măcar atât nu-mi dai!

— Iubitule, nu mai pomeni de apartament, nu pot încă...

— Atunci, weekendul.

— O noapte...

— Midge, meschinăria ta e lipsită de sens. Ziceai că Thomas o să fie la Geneva de vineri până luni, iar Meredith pleacă în Țara Galilor cu colegul ăla al lui...

— O noapte... de data asta... înțelege...

— Te iubesc, inima mea bate numai și numai pentru tine, așa că presupun că trebuie să înțeleg, chiar dacă de fapt nu înțeleg! Ești a mea, nu-i așa?

— Da. Ah, dragostea mea, nu vreau să te supăr și să te chinui. Știi că spun toate lucrurile astea groaznice numai ca să scap de ele, ca tu să le măтури pe toate și să le faci să dispară.

— Da, e și ăsta un fel de ceartă, presupun.

Îngenunche lângă pat, prinzând-o de mâini. Lui Midge îi căzu neglijelul de pe umeri.

— Ah... regina mea... făcu el, sărutându-i mâinile captive, întorcându-i-le pe toate părțile, în timp ce Midge îi privea capul plecat, părul strălucitor, cu o fascinație plină de neliniște. Scoase un suspin ca un hohot.

— Ce s-a întâmplat, Cleopatra mea ?

— Câteodată simt că suntem niște amănți condamnați.

— Taci.

— Câteodată parcă jucăm într-o piesă... O piesă minunată... Sau parcă viața a devenit uriașă ca un mit...

— Asta se cheamă conștientă intensificată. Unde suntem noi, toate culorile sunt mai strălucitoare. Când suntem împreună, suntem regele și regina. Ce uimitor e sexul, atracția totală dintre doi oameni e absolut *ciudată*, suntem atât de *norocoși*. Inimioara mea, dulceața mea, când suntem în pat e o clipă când raiul ne sfâșie precum deschiderea Marii Cărți, în sunet de trâmbițe îngerești, în ziua Judecării de Apoi. Da, clipa asta ne inundă acum toată viața, e clipa noastră, e timpul să ne schimbăm existența, s-o preschimbăm întreagă în fericire nepieritoare și în bucurie pură, metamorfoza noastră va fi precum schimbarea de substanță a pâinii și a vinului. Vor bate clopotele pentru noi, iubita mea, se vor deschide Cerurile pentru noi... Toate astea-s atât de-aproape acum, cât să întindem mâna...

— Harry, mă iubești cu adevărat, nu-i așa, o să mă iubești de-a pururi, nu-s doar o aventură pentru tine... ?

— Doamne, încă nu te-am convins... ! Vreau să fii nevasta mea, vreau să fiu bărbatul tău, vreau să fiu tatăl lui Meredith, o să vă iubesc și-o să vă port mereu de grijă...

— Thomas spunea că nu vrei decât să te autodistrugi...

— Nu-mi da citate din Thomas ! *El* e distrugătorul, descoperă-ți mitul vital și eu o să ți-l distrug, ăsta-i mottoul lui !

— Da. Thomas ar putea fi un pericol pentru noi.

— Nu, nu, e păcăleală. Îmi amintesc că Thomas zicea că eroii lui literari favoriți sunt Ahile și Mr. Knightly ! Și-o fi închipuind el că-i Ahile, dar în